

лядо жены въ тѣхъ монастыри, дѣто Андрей и Семень Денисови имъ написали нѣколко съчиненія, за да си бранять и поддѣржять раскола. Семень самъ имъ написалъ, «Исторіѣ за Соловецкы-ты отци и страдалци» и «Россійскый Виноградъ,» а заедно съ Андрея пѣжъ — Поморскы-ты отвѣты на Неофитовы-ты запытанія.

2) Кога-то расколъ-тъ ся распространявалъ въ поморскы-ты страны, съврѣменно ся распространилъ и по Новгородскы-ты, Псковскы-ты. Полянскы-тѣ прѣдѣлы, дѣто главенъ двигатель му былъ Теодосій, анагностъ-тъ на Крестецкыя ямъ отъ рода на бояры-ты Урусовы, и съврѣмянникъ на Данила Викулина. Прѣселенъ съ сичко-то си семейство въ Полшѣ, той сполучилъ да събере около себе си мнозина отъ побѣгнѣлы-ты изъ Россіѣ расколници, и направилъ тамъ два монастыря, мѣжкы и женскы, исполняващецъ священническы-ты длѣжности въ тѣхъ. Негово-то ученіе въ сичко почти было като на Поморяны-ты, само въ нѣколко точки не съгласувало съ тѣхъ, а именно признавало за нужно; а) да не ся изхвърля титла-та І. Н. Ц. І., че была евангелска; б) Хлѣбъ-тъ да ся прѣчества съ молитвы и поклоны, и това собственно е положило начяло-то на неговѣ-тѣ сектѣ, съ коѣ-то Поморяне-ти ся опитали да ся сближать, нѣ не сполучили, та ся заловила явна вражда между двѣ-тѣ тѣхъ секты още на живота му. Испослѣ пѣжъ, кога-то Поморяне-ти склонили да ся молять и за царя, Теодосіевци-ти още повече гы намразили, провъзгласили гы за еретици и ся отдѣлили съвсѣмъ отъ тѣхъ, отличаващецъ ся въ сѣще-то врѣмя и по най-изумителнѣ-тѣ ненависть камъ-то Правосланѣ-тѣ черковѣ.

Тѣ ся утвърдили въ Новгородъ, Старѣ Россіѣ, Ярославъ, Псковъ и Полшѣ, нѣ не могли да закрѣпять за много врѣмя такѣхъ централнѣ точекъ тамъ, каква-то е Виговскый монастырь за Поморяны-ты. Най-послѣ въ 1771 г. и тѣмъ ся допаднало да си завѣдятъ едно общежителство въ Москвѣ, извѣстно подъ имя-то Прѣображенскы гробища, та имъ станѣло главно срѣдоточіе и разсадникъ на Теодосіевщинѣ-тѣ. Неговый основатель и управитель цѣлы 38 години былъ нѣкой си Московскый търговецъ Ілія Алексіевъ Ковылинъ, кой-то търгувалъ съ кырпичи и вино, и былъ много хытѣръ и съобразителенъ человекъ.

Въ чюмово-то на 1771 годинѣ, кога-то бѣдни-ти, кои-то ходили да работять въ Москвѣ, ся разбѣгали да си отивать, разнасяли съ себе си и болестъ-тѣ по околны-ты страны, а царскы-ты карантинны были вече пълны съ чюмовы, Ковылинъ ся стоворилъ съ Зенкова, и прѣдложилъ на Правителство-то да имъ позволи за